

Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία

Γ΄ Γυμνασίου

Τόμος 8ος

**Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 /
Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:**

**«Αναμόρφωση των προγραμμάτων
σπουδών και συγγραφή νέων
εκπαιδευτικών πακέτων»**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Δημήτριος Γ. Βλάχος

Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ

Πρόεδρος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

**Πράξη με τίτλο: «Συγγραφή νέων
βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού
εκπαιδευτικού υλικού με βάση το
ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»**

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου

Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης

Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Αναπληρωτής Επιστημ. Υπεύθ. Έργου

Γεώργιος Κ. Παληός

Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου

Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγ. Ινστιτ.

**Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από
το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και**

25% από εθνικούς πόρους.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ευαγγελία Λούβη, *Επίκ. καθηγήτρια*
του Παντείου Πανεπιστημίου
Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς, *Ιστορικός*

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Άλκης – Νικόλαος Ρήγας
Αναπλ. καθηγητής του Παντείου
Πανεπιστημίου

Όλγα Καραγεώργου
Σχολικός Σύμβουλος
Μάρκος Ρενιέρης, *Εκπαιδευτικός*
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Κωνσταντίνα Κουτσουρούμπα,
Φιλολόγος

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Αναστασία Κυρκίνη – Κούτουλα
Σύμβουλος Π.Ι.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ
Δημήτριος Γιαννακόπουλος
Πάρεδρος ε.θ. Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
«ΕΛΛΗΝΙΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ –
MULTIMEDIA A.E.»

Εικόνα εξωφύλλου: Κωνσταντίνος
Βολανάκης, Τα εγκαίνια
της διώρυγας της Κορίνθου (1893),
Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος,
Αθήνα.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΟΡΑΣΗΣ

Ομάδα εργασίας
Αποφ. 16158/6-11-06 και
75142/Γ6/11-7-07 ΥΠΕΠΘ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

**Ευαγγελία Λούβη
Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς**

**Νεότερη και Σύγχρονη
Ιστορία**

Γ΄ Γυμνασίου

Τόμος 8ος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 20ό ΑΙΩΝΑ

**Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε
στο πλαίσιο του 20ού αιώνα:**

- ✓ τα κύρια επιτεύγματα των επιστημών και της τεχνολογίας
- ✓ τις κύριες εξελίξεις στη ζωγραφική, στην αρχιτεκτονική, στη μουσική και στον κινηματογράφο
- ✓ τα κύρια λογοτεχνικά ρεύματα
- ✓ τις ανάλογες επιστημονικές πνευματικές και καλλιτεχνικές εξελίξεις στην Ελλάδα.

ΕΝΟΤΗΤΑ 61

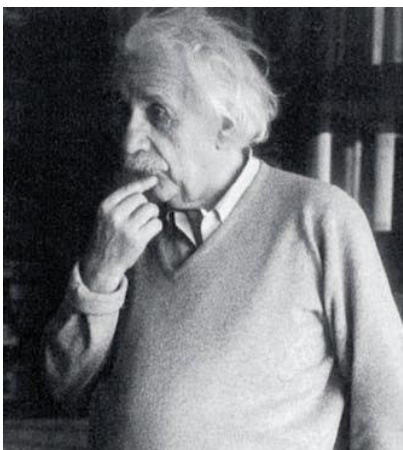
Επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις στον κόσμο τον 20ό αιώνα

Κατά τον 20ό αιώνα, τα επιστημονικά και τεχνολογικά επιτεύγματα του 19ου αιώνα εξελίχθηκαν θεαματικά –υπό την επίδραση και των αναγκών των δύο παγκόσμιων πολέμων– και ενσωματώθηκαν στην καθημερινότητα εκατομμυρίων ανθρώπων, τουλάχιστον στον δυτικό κόσμο. Παράλληλα, νέες επιστημονικές εξελίξεις άλλαξαν ριζικά τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι κατανοούσαν τον κόσμο γύρω τους. Οι μεταβολές αυτές ήταν τόσο θεαματικές ώστε ο 20ός αιώνας ονομάστηκε και «αιώνας των επιστημονικών επαναστάσεων».

Στις φυσικές επιστήμες τα ερωτήματα που δέσποζαν στις αρχές του 20ού αιώνα σχετίζονταν με τους νόμους της θερμοδυναμικής που είχαν διατυπωθεί λίγες δεκαετίες νωρίτερα, και αφορούσαν το πώς διαδίδεται η θερμότητα που εκπέμπεται από ένα σώμα.

Πολλά από τα ερωτήματα αυτά βρήκαν πειστικές απαντήσεις στη διάρκεια του 20ού αιώνα. Η αρχή έγινε με τον *Μαξ Πλανκ* (1858-1947), που υποστήριξε ότι η ενέργεια δεν εκπέμπεται με τρόπο συνεχή αλλά με διακριτές ποσότητες τα κβάντα. Αυτή ήταν, με δυο λόγια, η *κβαντική θεωρία* (1900). Λίγα χρόνια αργότερα, ο *Ερνστ Ράδερφορντ* (1871-1937) παρουσίασε μια νέα εικόνα της ύλης σύμφωνα με την οποία το άτομο αποτελείται από τον πυρήνα, που περιλαμβάνει

πρωτόνια και νετρόνια, και περιβάλλεται από ηλεκτρόνια, τα οποία κινούνται γύρω του σε τροχιά (1909). Τέλος ο Άλμπερτ Αϊνστάιν (1879-1955) διατύπωσε τη θεωρία της σχετικότητας, με την οποία υποστήριξε ότι ο χρόνος είναι σχετικός γιατί εξαρτάται από τον τρόπο μέτρησής του, όπως σχετικές είναι και οι διαστάσεις των σωμάτων, αφού κάθε σώμα αλλάζει μορφή όταν κινείται (1905 και 1916). Η θεωρία του Αϊνστάιν (Νόμπελ Φυσικής 1921) υπήρξε μια επανάσταση, που άλλαξε ριζικά τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι έβλεπαν τον κόσμο.

1. Άλμπερτ Αϊνστάιν

1. Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν για τη χρήση της ατομικής ενέργειας

Μέσω της ανακάλυψης της ατομικής ενέργειας η γενιά μας πρόσφερε στον κόσμο την πιο επαναστατική δύναμη από τότε που ο προϊστορικός άνθρωπος ανακάλυψε τη φωτιά. Αυτή η εξαιρετικά σημαντική δύναμη της ανθρωπότητας δεν μπορεί να περιοριστεί στο ξεπερασμένο πλαίσιο των στενών εθνικισμών. [...] Γιατί η ατομική ενέργεια δεν μπορεί να ελεγχθεί με κανέναν άλλο τρόπο παρά μόνο μέσω των αφυπνισμένων συνειδητήσεων και της επιμονής των λαών όλου του κόσμου. Εμείς οι επιστήμονες, αναγνωρίζουμε την αναμφισβήτητη ευθύνη μας να βοηθήσουμε τους συμπολίτες μας να καταλάβουν τι είναι η ατομική

ενέργεια καθώς και τις επιπτώσεις της στην κοινωνία. Άλλωστε σε αυτό βρίσκεται η μόνη ασφάλειά μας και η μόνη ελπίδα μας· πιστεύουμε ότι ένα ενημερωμένο σύνολο πολιτών θα ενεργήσει για τη ζωή και όχι για τον θάνατο.
Αρχεία Άλμπερτ Αϊνστάιν, Εβραϊκό Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ.

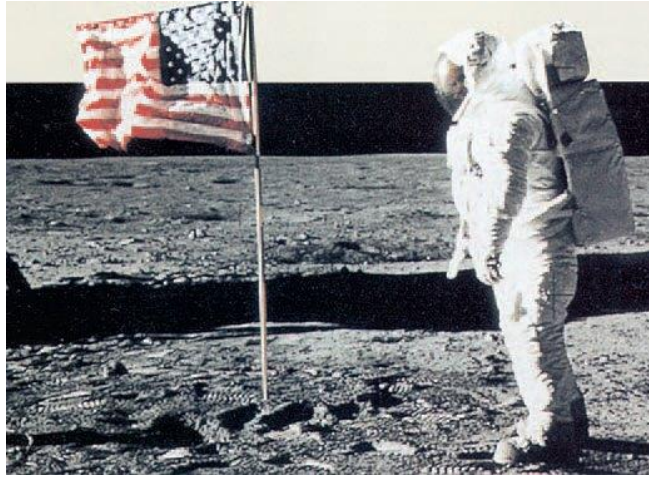
Πηγή: www.albert-einstein.org
(δικτυακός τόπος των Αρχείων Άλμπερτ Αϊνστάιν).

Στα επιτεύγματα των φυσικών επιστημών βασίστηκε η ανάπτυξη της πυρηνικής βιομηχανίας (κατασκευή πυρηνικών βομβών, παραγωγή πυρηνικής ενέργειας) και η τεχνολογία κατασκευής και εκτόξευσης σκαφών στο διάστημα (διαστημική). Το 1957 η Σοβιετική

Ένωση εκτόξευσε τον πρώτο δορυφόρο (Σπούτνικ Ι), το 1961 ο Σοβιετικός *Γιούρι Γκαγκάριν* έγινε ο πρώτος άνθρωπος που ταξίδεψε στο Διάστημα και το 1969 ο Αμερικανός *Νιλ Άρμστρονγκ* έγινε ο πρώτος άνθρωπος που πάτησε στη Σελήνη.

Η ηλεκτρονική, αποτέλεσμα συνεργασίας της φυσικής με την ηλεκτρική βιομηχανία, αξιοποιήθηκε αρχικά για τη βελτίωση των τηλεπικοινωνιών. Βαθμιαία, άρχισε να επεκτείνεται η χρήση συσκευών ήδη γνωστών, όπως ήταν το τηλέφωνο, ο τηλεγράφος και το ραδιόφωνο. Όμως, τα πιο εντυπωσιακά αποτελέσματα της ηλεκτρονικής ήταν η ανάπτυξη και διάδοση της *τηλεόρασης* και του *ηλεκτρονικού υπολογιστή*. Το τέλος του αιώνα σφραγίστηκε από το παγκόσμιο

ηλεκτρονικό διαδίκτυο, το Internet, με τις τεράστιες δυνατότητές του.

2. Ο Αμερικανός αστροναύτης Νιλ Άρμστρονγκ βαδίζει στη Σελήνη.

2. Η Ρόζαλιντ Φράνκλιν για τη σχέση της επιστήμης με τη ζωή

Δηλώνετε συχνά, και στην επιστολή σας το υπονοείτε, ότι έχω αναπτύξει μια απολύτως μονόπλευρη οπτική και εξετάζω και σκέφτομαι τα πάντα με επιστημονικούς όρους. Προφανώς η μέθοδος σκέψης και συλλογισμού μου είναι

επηρεασμένη από την επιστημονική μου κατάρτιση [...]. Αλλά εξετάζετε την επιστήμη [...] σαν να είναι κάποια εφεύρεση που φθείρει τον άνθρωπο, κάτι έξω από την πραγματική ζωή, κάτι που πρέπει να το προσέξουμε ιδιαίτερα και να το κρατήσουμε μακριά από την καθημερινή μας ύπαρξη.

Αλλά η επιστήμη και η καθημερινή ζωή δεν μπορούν και δεν πρέπει να είναι διαχωρισμένες. Η επιστήμη, για μένα, εξηγεί εν μέρει τη ζωή, εφόσον η εξέλιξη της επιστήμης βασίζεται στο γεγονός στην εμπειρία και στο πείραμα.

Ρόζαλιντ Φράνκλιν, γράμμα στον πατέρα της, καλοκαίρι 1940.

Πηγή: <http://www.spartacus-educational.com>

Η βιολογία και η γενετική επέ-
τρεψαν στον άνθρωπο να αναπτύ-
ξει σε εντυπωσιακό βαθμό τις
γνώσεις του για την ίδια την
προέλευση και την ύπαρξή του. Στα
1952-1953 η Αγγλίδα φυσικός
Ρόζαλιντ Φράνκλιν, ο συμπατριώ-
της της *Φράνσις Κρικ* και ο
Αμερικανός βιοχημικός *Τζέιμς
Γουότσον* παρουσίασαν τη δομή
του γενετικού κώδικα (DNA),
υποστηρίζοντας ότι έχει τη μορφή
διπλής έλικας, αντιγράφεται χωρίς
να μεταβάλλεται η δομή του και
μεταφέρει τα κληρονομικά χαρακτη-
ριστικά κάθε οργανισμού. Κατά τη
δεκαετία του '70 η επιστήμη της
γενετικής μηχανικής άρχισε τις
προσπάθειες παρέμβασης στον
γενετικό κώδικα, προκειμένου να
παραχθούν ζώα και φυτά με βελτι-
ωμένες ιδιότητες. Ήταν οι απαρχές

μια επανάστασης που τα αποτελέσματά της ίσως αποδειχθούν πιο καταλυτικά από αυτά της βιομηχανικής επανάστασης. Το 1998 γεννήθηκε το πρώτο ζώο από κλωνοποίηση, το πρόβατο Ντόλι. Σήμερα πολλά από τα προϊόντα της καθημερινής μας διατροφής (φρούτα, λαχανικά, άλλα τρόφιμα) είναι αποτελέσματα γενετικής τροποποίησης.

Η ιατρική σημείωσε, επίσης, εκπληκτικές προόδους. Ασθένειες που στις αρχές του 20ού αιώνα ήταν θανατηφόρες (φυματίωση, ελονοσία) αντιμετωπίστηκαν αποτελεσματικά. Επίσης η ανακάλυψη των ιών της πενικιλίνης (Αλεξάντερ Φλέμινγκ, 1928) και των αντιβιοτικών επέτρεψαν την αντιμετώπιση ιογενών ασθενειών. Επιπλέον, έγιναν εφικτές

οι μεταμοσχεύσεις οργάνων, οι καρδιοχειρουργικές επεμβάσεις και οι επεμβάσεις με ακτίνες λέιζερ. Τεράστιο βήμα στην αντιμετώπιση των προβλημάτων ανθρώπινης στειρότητας υπήρξε η γέννηση το 1978 του *πρώτου παιδιού του σωλήνα*, δηλαδή του πρώτου βρέφους που είχε προέλθει από εξωσωματική γονιμοποίηση.

Οι επιστήμες του ανθρώπου κινήθηκαν κι αυτές σε κλίμα αναζήτησης.

Η ψυχανάλυση ήταν η επιστήμη που άνοιξε πραγματικά νέους δρόμους στη μελέτη της ανθρώπινης ύπαρξης, θεμελιωτής της υπήρξε ο Αυστριακός *Σίγκμουντ Φρόιντ*, ο οποίος αναζητώντας τη θεραπεία της υστερίας οδηγήθηκε στην ανακάλυψη του ασύνειδου ή ασυνείδητου, που μαζί με

το συνειδητό και το προσυνειδητό αποτελούν τις τρεις βαθμίδες του ανθρώπινου ψυχισμού. Η ψυχανάλυση μελετά το ασυνείδητο (τις απωθημένες σκέψεις και επιθυμίες καθώς και τις μεταξύ τους διασυνδέσεις) και προσπαθεί να ανακαλύψει εκεί τους παράγοντες που προκαλούν τις ψυχικές διαταραχές και συνδέονται, κατά τον Φρόιντ, με τη σεξουαλική επιθυμία (λίμπιντο).

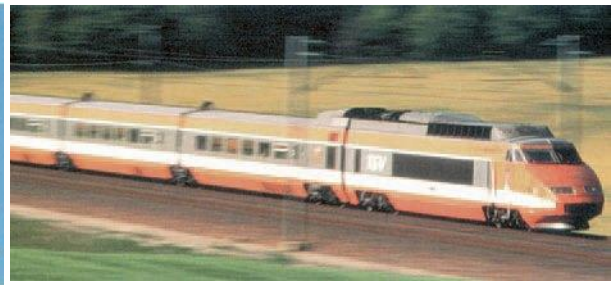
Στην ιστορία η επανάσταση ήρθε με το ιστοριογραφικό κίνημα των Αννάλ [Annales (Χρονικά), γαλλικό ιστορικό περιοδικό, 1929]. Οι ιστορικοί των Αννάλ μετατόπισαν το ενδιαφέρον τους από την πολιτική στην οικονομία, στις κοινωνικές δομές και στις νοοτροπίες. Επιδιώκοντας μια όσο το δυνατόν συνολική ιστορική προσέγγιση του αντικειμένου τους ανέπτυξαν ένα

γόνιμο διάλογο με τις κοινωνικές επιστήμες την οικονομία, την κοινωνιολογία, την ανθρωπολογία και τη γεωγραφία.

Τέλος η διαμόρφωση της μαζικής κουλτούρας υπήρξε ένα από τα νέα φαινόμενα του 20ού αιώνα. Τα τεχνολογικά επιτεύγματα [κινηματογράφος, τηλεόραση, ραδιόφωνο, πικάπ, walkman, ψηφιακός δίσκος (cd, dvd), Internet κ.ά] επέτρεψαν την ευρύτατη διάδοση των πολιτιστικών αγαθών. Παράλληλα, όμως, διαμορφώθηκε μια κατηγορία πολιτιστικών προϊόντων, συχνά χαμηλής ποιότητας, που παράγονται μαζικά, προορίζονται για «μαζική κατανάλωση» (π.χ. τηλεοπτικές σειρές χαμηλής καλλιτεχνικής αξίας) και συνιστούν αυτό που λέγεται απαξιωτικά, όχι άδικα, *μαζική κουλτούρα*.

3. Σίγκμουντ Φρόιντ

Η εξέλιξη των μέσων μεταφοράς
τον 20ό αιώνα.

4. Το υπερηχητικό αεροπλάνο
Κονκόρντ.

5. Ο γαλλικός σιδηρόδρομος υψηλής
ταχύτητας (TGV).

**3. Η ανάπτυξη της φιλοσοφίας
συνδεδεμένη με την εξέλιξη της
επιστήμης**

Νομίζετε πως υπάρχει θέση για

τη φιλοσοφία στο σημερινό κόσμο; Φυσικά, αλλά μόνο αν βασίζεται στη σημερινή κατάσταση της επιστημονικής γνώσης και των επιστημονικών επιτευγμάτων [...]. Οι φιλόσοφοι δεν μπορούν να απομονώσουν τον εαυτό τους απέναντι στην επιστήμη. Διότι η επιστήμη όχι μόνο διεύρυνε και μεταμόρφωσε την αντίληψή μας για τη ζωή και τον κόσμο, αλλά μετέβαλε επίσης επαναστατικά τους κανόνες με τους οποίους λειτουργεί το μυαλό μας. Cl. Levi – Strauss & D. Eribon, *De Pres et de Loin*, Παρίσι 1988.

Πηγή: E. Hobsbawm, *Η εποχή των άκρων. Ο σύντομος εικοστός αιώνας, 1914-1991*, μτφρ. Β. Καπετανγιάννης Θεμέλιο, Αθήνα 1995, σ. 662.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Ο Αϊνστάιν, στην πηγή 1, και η Φράνκλιν, στην πηγή 2, αναφέρονται, ο καθένας από τη δική του σκοπιά, στη σχέση επιστήμης–ζωής. Να εντοπίσετε και να σχολιάσετε την κύρια διαπίστωση στην οποία συγκλίνουν τα δύο κείμενα.**
- 2. Να καταγράψετε στοιχεία της καθημερινής σας ζωής που είτε δεν θα υπήρχαν είτε θα είχαν εντελώς διαφορετική μορφή αν δεν είχαν προηγηθεί οι επιστημονικές και τεχνολογικές κατακτήσεις του 20ού αιώνα.**
- 3. Ένα από τα φαινόμενα που σφράγισαν τον 20ό αιώνα ήταν το ότι μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας απέκτησε πρόσβαση σε πλήθος πληροφοριών και πολιτιστικών αγαθών. Ποιες θετικές προοπτικές και ποιοι κίνδυνοι προκύπτουν από αυτή την εξέλιξη;**

ΕΝΟΤΗΤΑ 62

Τέχνες στον κόσμο τον 20ό αιώνα

Κατά τον 20ό αιώνα αναπτύχθηκαν διάφορα καλλιτεχνικά ρεύματα, που έγιναν γνωστά ως *μοντερνισμός*, και τα οποία, παρά τις διαφορές τους συνέκλιναν σε ορισμένες κοινές θέσεις κάθε μορφή δημιουργίας δεν πρέπει να αποτελεί προσπάθεια απεικόνισης του εξωτερικού περιβάλλοντος αλλά μέσο έκφρασης του εσωτερικού κόσμου του δημιουργού· κατά την καλλιτεχνική και λογοτεχνική δημιουργία το πρωτεύον δεν είναι η κυριαρχία της λογικής αλλά η έκφραση του ασυνείδητου, που αντανακλά πιο πιστά την ανθρώπινη ύπαρξη· τα καλλιτεχνικά έργα δεν πρέπει να

αξιολογούνται με παραδοσιακά κριτήρια (νόημα κτλ.)· αντιθέτως το ενδιαφέρον πρέπει να εστιάζεται στη διαδικασία δημιουργίας του έργου.

1. Ανρί Ματίς, Γυναίκα με καπέλο, 1905.

Ο φοβισμός ή φωβισμός [από τη γαλλική λέξη fauves (: αγρίμια, θηρία), επειδή οι κριτικοί θεώρησαν πως οι συγκεκριμένοι καλλιτέχνες ζωγράφιζαν παραμορφωτικά, σαν «θηρία»] εμφανίστηκε το 1905 και υποστήριξε με πάθος την επικράτηση του ενστίκτου στη λογική, του καθαρού χρώματος στη μορφή. Οι φοβιστές (Ματίς Ντεραίν, Βλαμένκ

κ.ά.) δεν ζωγράφιζαν ό,τι έβλεπαν αλλά ό,τι αισθάνονταν βλέποντας το θέμα τους.

Ο εξπρεσιονισμός χαρακτηρίστηκε από την απόλυτη κυριαρχία του ενστίκτου για έκφραση (express: εκφράζω), καθώς και από τη χρήση του χρώματος με παθιασμένο τρόπο. Γνώρισε τη μεγάλη ανάπτυξή του στη Γερμανία με τις καλλιτεχνικές ομάδες *Η Γέφυρα* (1905: Κίρχνερ, Χέκελ κ.ά.) και *Γαλάζιος Καβαλάρης* (1912: Καντίνσκι κ.ά.). Στο κλίμα αυτό κινήθηκαν και διάφοροι μεμονωμένοι καλλιτέχνες όπως ο Νόλντε, ο Κοκόσκα, η Κόλβιτς κ.ά.

Ο κυβισμός υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα –για ορισμένους το σημαντικότερο μετά την Αναγέννηση– κινήματα της τέχνης του 20ού αιώνα. Οι κυβιστές καλλιτέχνες

με κύριους εκπροσώπους τους Πικάσο και Μπρακ, έθεταν ως πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία μιας τέχνης που να απευθύνεται στη νόηση και έρχονταν να επιβάλουν τη δύναμη της λογικής και τη θέληση για οργάνωση. Τα έργα τους αποτελούν συστηματικές προσπάθειες αποτύπωσης του τρισδιάστατου κόσμου στη δισδιάστατη επιφάνεια του πίνακα. Επηρεασμένοι από τις επιστημονικές εξελίξεις του καιρού τους ιδίως από τη θεωρία της σχετικότητας οι κυβιστές θεωρούσαν την εξωτερική εμφάνιση των πραγμάτων σχετική ή ακόμη και μη αληθινή.

Ο φουτουρισμός (future: μέλλον) εμφανίστηκε το 1909 ως ένα κίνημα που αξίωνε τη γενική αλλαγή, αναπτύχθηκε κυρίως

στην Ιταλία με κυριότερο εκφραστή τον Μαρινέτι, στράφηκε με σφοδρότητα εναντίον κάθε στοιχείου του παρελθόντος και εξιδανίκευσε το νέο. Στη ζωγραφική κύριοι εκφραστές του ήταν οι Μποτοσιόνι, Ρούσολο, Καρά και Σεβερίνι.

2. Πάμπλο Πικάσο, Βιολί και σταφύλια, 1912.

Η αφηρημένη τέχνη ή ανεικονική τέχνη αναφέρεται στις μορφές τέχνης που δεν αναπαριστούν αναγνωρίσιμα θέματα. Ο πρώτος τέτοιος πίνακας παρουσιάστηκε το 1910 από τον Καντίνσκι. Η αφηρημένη ζωγραφική θεμελιώθηκε στην ιδέα ότι η αξία της τέχνης

προκύπτει όχι από την απεικόνιση ενός θέματος αλλά από τις μορφές και τα χρώματα.

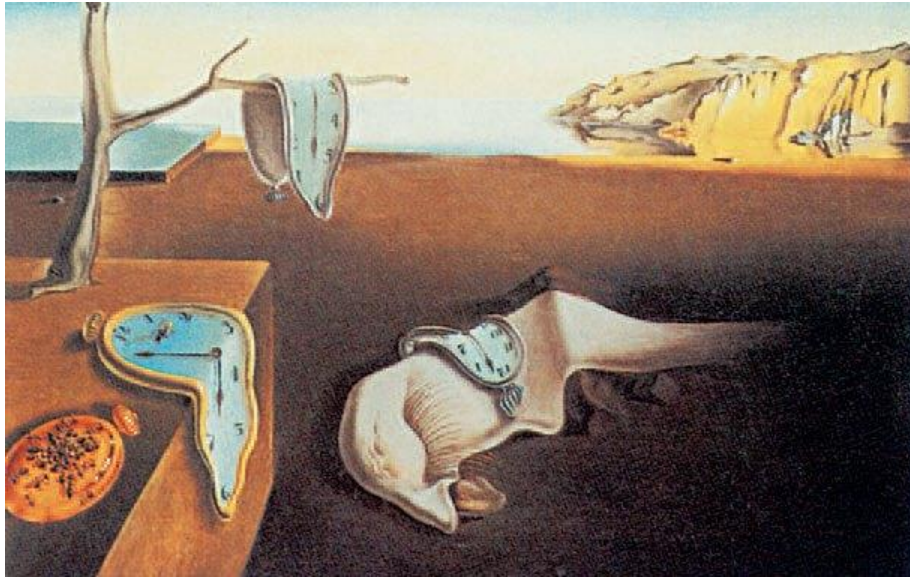

3. Βασίλι Καντίνσκι, Η πρώτη αφηρημένη ακουαρέλα, 1910.

Ο ντανταϊσμός (από τη φράση dada) υπήρξε γέννημα της αποστροφής που προκάλεσε ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος και χλεύασε κάθε στοιχείο κοινωνικής ζωής που θεωρούσε συμβατικό. Αναζητώντας εναλλακτικούς τρόπους έκφρασης, οι ντανταϊστές (Τζαρά, Ντισάν, Πικαμπιά κ.ά.) ανέδειξαν κοινά

αντικείμενα της καθημερινής ζωής σε έργα τέχνης.

Ο σουρεαλισμός (υπερρεαλισμός) εμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1920 και επηρεάστηκε βαθύτατα από τον ντανταϊσμό, την ψυχανάλυση, αλλά και από τις πολιτικές εξελίξεις του καιρού του (1917: ρωσική επανάσταση). Δεν υπήρξε απλώς ένα καλλιτεχνικό ρεύμα αλλά μάλλον ένα επαναστατικό κίνημα που αξίωσε γενικότερες αλλαγές. Πρωτεργάτης ήταν ο διανοητής Αντρέ Μπρετόν. Κύριοι εκφραστές του στη ζωγραφική υπήρξαν ο Μιρό, γνωστός για τα ονειρικά γεωμετρικά του σχήματα, ο Ερνστ, που επιδίωκε να υποβάλει στον θεατή την αίσθηση αποπροσανατολισμού που υπάρχει στα όνειρα, ο Νταλί, ο Μαγκρίτ κ.ά.

4. Σαλβαδόρ Νταλί, Η επιμονή της μνήμης - Τα μαλακά ρολόγια, 1931.

Το μπαουχάους εμφανίστηκε το 1919, με κέντρο την ομώνυμη σχολή σχεδίου που διεύθυνε ο αρχιτέκτονας Βάλτερ Γκρόπιους (1919-1928) στη Γερμανία. Θεωρώντας ότι εκείνο που προέχει είναι η λειτουργικότητα ενός κτιρίου, οι δημιουργοί του μπαουχάους επιδίωξαν να γεφυρώσουν την απόσταση ανάμεσα στην υψηλή τέχνη και την εφαρμοσμένη δημιουργία. Μετά

την επικράτηση του ναζισμού, το μπαουχάους θεωρήθηκε εκφυλισμένη τέχνη, η σχολή έκλεισε και οι πρωτεργάτες της εγκατέλειψαν τη χώρα. Οι αρχές του μπάουχαους, ωστόσο, υιοθετήθηκαν από τον Γαλλοελβετό Λε Κορμπιζιέ, τον κορυφαίο, ίσως, αρχιτέκτονα του 20ού αιώνα, που μεταπολεμικά προχώρησε, στο πλαίσιο πάντα του μοντερνισμού, και σε πιο προσωπικές αναζητήσεις.

5. Βάλτερ Γκρόπιους,
Το Μπαουχάους, Ντεσάου, 1926.

Εντελώς ξεχωριστές περιπτώσεις δημιουργών υπήρξαν ο Κλέε, που διακρίθηκε για τη λεπτότητα των σχεδίων του και τη μαγική απόδοση του βάθους, ο Σαγκάλ, τα έργα του οποίου διακρίνονται για την απόλυτη περιφρόνηση κάθε αρχής και κανόνα, ο Μοντιλιάνι, που χάρη στις προσωπογραφίες του κατέχει μοναδική θέση στη σύγχρονη ιστορία της τέχνης και ο Ουτριλό, που ασχολήθηκε με την απεικόνιση γαλλικών πόλεων δίνοντας έργα που χαρακτηρίζονται από άρτια οργάνωση του χώρου.

Κατά τον Μεσοπόλεμο, οι καλλιτεχνικές πρωτοπορίες άρχισαν να χάνουν τη δημιουργική τους δύναμη. Οι διώξεις που εξαπέλυσαν εναντίον τους οι ναζί, οι οποίοι χαρακτήρισαν όλα τα πρωτοποριακά δημιουργήματα «εκφυλισμένα

τέχνη», συνέβαλαν σίγουρα σε αυτό. Την ίδια εποχή, στη Σοβιετική Ένωση επιβαλλόταν ο σοσιαλιστικός ρεαλισμός, ένα αισθητικό δόγμα που είχε ως σκοπό την προβολή των ιδεωδών του καθεστώτος.

Ο αφηρημένος εξπρεσιονισμός αναπτύχθηκε μεταπολεμικά στις ΗΠΑ με εκπρόσωπο τον Πόλοκ, που ενδιαφέρθηκε για τη διαδικασία δημιουργίας του έργου τέχνης.

6. Τζάκσον Πόλοκ,
Η σύγκλιση, 1952.

Η pop art (pop από το popular: λαϊκός) ήταν μια απόπειρα

κάλυψης της απόστασης ανάμεσα στην «υψηλή τέχνη» και τη «λαϊκή κουλτούρα» που αναπτύχθηκε τη δεκαετία του 1960 με κύριο εκπρόσωπο τον Άντι Ουόρχολ.

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 20ού αιώνα εμφανίστηκαν ρεύματα που αξιοποίησαν μέσα έκφρασης όπως το ανθρώπινο σώμα (body art) και οι νέες τεχνολογίες (video art).

Η μουσική ανανεώθηκε. Στις αρχές του 20ού αιώνα εμφανίστηκε στις ΗΠΑ η τζαζ, που είχε τις ρίζες της στις παραδόσεις των Αφροαμερικανών. Η εποχή μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο σφραγίστηκε από το ροκ εν ρολ, με πρώτο μεγάλο είδωλο τον τραγουδιστή Έλβις Πρίσλεϊ. Η μουσική αυτή εξελίχθηκε σ' ένα παγκόσμιο κίνημα και μέσα από συγκροτήματα όπως

**οι Μπιτλς και οι Ρόλινγκ Στόουνς
άγγιξε κάποιες φορές και κοινωνικά
θέματα.**

**7. Οι Μπιτλς, ένα από
τα σημαντικότερα μουσικά
συγκροτήματα του 20ου αιώνα.**

**Ο κινηματογράφος, αν και βω-
βός αρχικά, εξελίχθηκε τόσο γρήγο-
ρα, ώστε πριν ακόμη τον Α΄ Παγκό-
σμιο πόλεμο γινόταν λόγος για
βιομηχανία του κινηματογράφου.
Κορυφαία φυσιογνωμία υπήρξε ο
Τσάρλι Τσάπλιν, ο θρυλικός Σαρλό.**

Όταν αργότερα συνδυάστηκαν εικόνα και ήχος ο κινηματογράφος απέκτησε τεράστια δύναμη. Σημαντική υπήρξε την περίοδο αυτή η ανάπτυξη του σοβιετικού κινηματογράφου, με κορυφαίο εκπρόσωπο τον σκηνοθέτη *Σεργκέι Αϊζενστάιν*. Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο ο *ιταλικός νεορεαλισμός* και η *γαλλική νουβέλ βαγκ* (νέο κύμα) ανανέωσαν τον κινηματογράφο.

8. Ο Τσάρλι Τσάπλιν στην ταινία *Μοντέρνοι Καιροί* (1936).

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Να μελετήσετε τον πίνακα του Ματς Γυναίκα με καπέλο (εικόνα 1) ανιχνεύοντας σε αυτόν τα κύρια γνωρίσματα του φοβισμού.**
- 2. Ο πίνακας του Νταλί *Η επιμονή της μνήμης – Τα μαλακά ρολόγια* (εικόνα 4) συμπυκνώνει ορισμένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της σουρεαλιστικής ζωγραφικής. Να τα αναζητήσετε και να τα καταγράψετε σε σύντομο κείμενο.**
- 3. Να περιγράψετε το κτίριο του Μπαουχάους (εικόνα 5) καταγράφοντας τα κύρια γνωρίσματά του.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 63

Η ποίηση και η πεζογραφία στον κόσμο τον 20ό αιώνα¹

Ποίηση

Η κληρονομιά του συμβολισμού
Ο συμβολισμός που εμφανίστηκε γύρω στα 1870 στη Γαλλία, κυριάρχησε έως τις αρχές της δεκαετίας του 1920 κυρίως με τη μορφή της «καθαρής ποίησης»,

1. Η παγκόσμια λογοτεχνία του 20ού αιώνα θα εξεταστεί στο μάθημα της Λογοτεχνίας. Εδώ περιοριζόμαστε στη συνοπτική παρουσίαση της ποίησης και της πεζογραφίας του 20ού αιώνα, προσεγγίζοντας το θέμα με κριτήρια ιστορικά, δίχως να επιδιώκεται η εξαντλητική διαπραγμάτευσή του.

μιας προσπάθειας ποιητικής έκφρασης απαλλαγμένης από καθετί μη ποιητικό με κύριο εκφραστή τον Βαλερί. Παράλληλα, οι Ρίλκε στη Γερμανία, Χιμένεθ (Νόμπελ 1956) και Ματσάδο στην Ισπανία, Γέιτς στη Μ. Βρετανία, Ντ' Ανούντσιο στην Ιταλία είναι οι σημαντικότεροι μόνο από τους Ευρωπαίους ποιητές που επηρεάστηκαν.

Οι ανακατατάξεις των αρχών του 20ου αιώνα –Ο μοντερνισμός Τα κινήματα του μοντερνισμού οδήγησαν τους ποιητές στην εγκατάλειψη των παραδοσιακών ποιητικών τεχνικών και στην αναζήτηση νέων λύσεων. Πρωτοπόρος υπήρξε ο Γάλλος Απολιναίρ.

Ο φουτουρισμός και ο ντανταϊσμός υποστήριξαν ότι η ποίηση

έπρεπε να απελευθερωθεί πλήρως από τη μορφή. Η φουτουριστική ποίηση, εκτός από την Ιταλία, γνώρισε σημαντική απήχηση και στη Ρωσία (1913-1920), με κύριους εκφραστές τον Χλέμπνικοφ και τον ένθερμο υποστηρικτή της ρωσικής επανάστασης Μαγιακόφσκι.

Ο σουρεαλισμός (υπερρεαλισμός) πρότεινε ένα νέο τρόπο πρόσληψης της πραγματικότητας τον ψυχικό αυτοματισμό, που στηριζόταν στην εξάλειψη κάθε ελέγχου από τη λογική. Μέσα από το έργο κυρίως των Μπρετόν, Ελιάρ και Αραγκόν διαμορφώθηκε η μέθοδος της «αυτόματης γραφής», που επιδίωκε την ανάσυρση από το υποσυνείδητο στοιχείων που είχαν απωθηθεί εκεί από τη λογική.

1. Ο Αντρέ Μπρετόν εξηγεί τον μηχανισμό της «αυτόματης γραφής»

Συγκεντρωθείτε σ' αυτό που έχετε να γράψετε, αφού εγκατασταθείτε σ' ένα μέρος όσο το δυνατόν ευνοϊκότερο γι' αυτό τον σκοπό. Περάστε στην πιο παθητική ή την πιο δεκτική κατάσταση που σας είναι δυνατόν. Αφαιρέστε το μυαλό σας, τα ταλέντα σας, κι όλων των άλλων. Πείτε στον εαυτό σας ότι η λογοτεχνία είναι ένας από τους πιο θλιβερούς δρόμους που οδηγούν παντού. Γράψτε γρήγορα χωρίς προσχεδιασμένο θέμα, αρκετά γρήγορα ώστε να μη συγκρατήσετε και να μη βρεθείτε στον πειρασμό να ξαναδιαβάσετε αυτά που έχετε γράψει. Η πρώτη φράση θα έρθει τελείως μόνη, αφού αληθεύει πως

κάθε δευτερόλεπτο υπάρχει στη συνειδητή σκέψη μας μια παράξενη φράση που δεν επιδιώκει παρά να εξωτερικευτεί. Είναι αρκετά δύσκολο να εκφρασθείτε στην περίπτωση της επόμενης φράσης [...]. Λίγο πρέπει να σας ενδιαφέρει εξάλλου· σ' αυτό εδρεύει, κατά το μεγαλύτερο μέρος το ενδιαφέρον του σουρεαλιστικού παιχνιδιού.

A. Breton, *Μανιφέστα του σουρεαλισμού*, μτφρ. Ε. Μοσχονά, Δωδώνη, Αθήνα 1972, σ. 33-34.

Ο αγγλοσαξονικός μοντερνισμός (μέσο δεκαετίας 1910–τέλη δεκαετίας 1940), με κύριους εκφραστές τους Έλιοτ (Νόμπελ 1948) και Πάουντ, μιλώντας για παρακμή του πολιτισμού και υποστηρίζοντας τη θέση ότι ο σύγχρονος

κατακερματισμένος άνθρωπος πρέπει να ολοκληρωθεί για να λυτρωθεί, άλλαξε την αγγλόφωνη ποίηση ασκώντας μεγάλη επίδραση και σε μη αγγλόφωνους δημιουργούς. Ξεχωριστές μορφές της αγγλόφωνης ποίησης κατά τον 20ό αιώνα υπήρξαν, επίσης ο Ντίλαν Τόμας και ο Ιρλανδός Γέιτς (Νόμπελ 1923).

Κατά το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα η ποίηση εξέφρασε τόσο τη φρίκη από την εμπειρία του Β' Παγκόσμιου πολέμου όσο και τις νέες ανασφάλειες που γέννησαν η πυρηνική απειλή, η αποξένωση των ανθρώπων και η καταστροφή του περιβάλλοντος.

Πεζογραφία

Το νεοτεριστικό ή μοντερνιστικό μυθιστόρημα ήταν

το αποτέλεσμα της εφαρμογής των αρχών του μοντερνισμού στην πεζογραφία. Όσοι πεζογράφοι τις υιοθέτησαν διακήρυξαν ότι η πραγματικότητα είναι σχετική και ότι η αλήθεια, εάν υπάρχει, βρίσκεται μόνο στην ατομική συνείδηση κάθε ανθρώπου. Το ενδιαφέρον στράφηκε από το εξωτερικό περιβάλλον στον εσωτερικό κόσμο των ηρώων. Οι παραδοχές αυτές οδήγησαν στην εγκατάλειψη της γραμμικής αφήγησης στη συχνή χρησιμοποίηση του εσωτερικού μονολόγου και στη σκιαγράφηση των χαρακτήρων των ηρώων σύμφωνα με τις επιταγές της ψυχολογίας. Έτσι, άρχισε να διαμορφώνεται το νεοτερριστικό ή μοντερνιστικό μυθιστόρημα, με πρωτεργάτες τους Προυστ, Τζόις, Κάφκα, Μούζιλ, Τόμας Μαν

(Νόμπελ 1929) και τη Γουλφ.

Το ρεαλιστικό μυθιστόρημα συνέχισε να δίνει σημαντικά έργα. Η φρίκη του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου προκάλεσε ένα ισχυρό κύμα ρεαλιστικής αντιπολεμικής πεζογραφίας που έγινε ιδιαίτερα αισθητό στη Γαλλία τη δεκαετία του 1920 (έργα των Μπαρμπίς, Ντορφλές Ντιαμέλ κ.ά.) και ενέπνευσε δύο από τους σημαντικότερους Αμερικανούς συγγραφείς του 20ού αιώνα, τον Ντος Πάσος και τον Χεμινγκουέι (Νόμπελ 1954). Οι συνθήκες κρίσης που προκάλεσε στις ΗΠΑ το κραχ του 1929 έδωσαν σπουδαία μυθιστορήματα από τους Φόκνερ (Νόμπελ 1949) και Στάινμπεκ (Νόμπελ 1962). Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο η γερμανική πεζογραφία στράφηκε στη μελέτη της ανθρώπινης αποξένωσης και στον πολιτικό

προβληματισμό στα έργα των δύο σημαντικότερων μεταπολεμικών Γερμανών συγγραφέων Μπελ (Νόμπελ 1972) και Γκρας (Νόμπελ 1999).

2. Ο Τζον Στάνιμπεκ δηλώνει πίστη στην απόλυτη ελευθερία

Και να σε τι πιστεύω: πως το ελεύθερο κι ερευνητικό πνεύμα του ανθρώπινου ατόμου είναι το πολύτιμότερο πράγμα στον κόσμο. Και να για ποιο θ' αγωνιστώ: για να 'ναι ελεύθερο το πνεύμα να πάρει οποιαδήποτε διεύθυνση θέλει, χωρίς να το κατευθύνουν. Και να τι θα καταπολεμήσω: οποιαδήποτε ιδέα, θρησκεία ή κυβέρνηση που περιορίζει ή εξοντώνει το άτομο. Αυτός είμαι, κι αυτήν τη θέση παίρνω.

← Τζ. Στάινμπεκ, *Ανατολικά της Εδέμ*, μτφρ. Κ. Πολίτης γράμματα, Αθήνα 1982.

Ο σοσιαλιστικός ρεαλισμός ασχολήθηκε με την παρουσίαση της σύγκρουσης εργατών – αστών, στις διάφορες μορφές της καθώς και με την εξύμνηση της ζωής στις λαϊκές δημοκρατίες. Τα έργα που έδωσε είχαν, σε ορισμένες περιπτώσεις υψηλή αισθητική αξία (Σόλοχοφ, Νόμπελ 1965), συχνά, όμως διακρίνονταν από σχηματικότητα. Παράλληλα, συγγραφείς όπως ο Πάστερνακ (Νόμπελ 1958) και ο Σολτζενίτσιν (Νόμπελ 1970) απέρριψαν τον σοσιαλιστικό ρεαλισμό και άσκησαν με τα έργα τους κριτική στο σοβιετικό καθεστώς

Η λογοτεχνία του παραλόγου

εκφράστηκε σε υψηλό επίπεδο στο έργο του Κάφκα ήδη από τη δεκαετία του 1920. Αναδύθηκε, ωστόσο, με ιδιαίτερη ένταση στη Γαλλία μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο ως αντίδραση στην παραδοσιακή λογοτεχνία. Για διανοητές όπως ο φιλόσοφος Σαρτρ (Νόμπελ 1964 –δεν το δέχτηκε) και συγγραφείς όπως οι Καμί (Νόμπελ 1957), Μπέκετ (Νόμπελ 1969) και Ζενέ, από τους κύριους εκπροσώπους της λογοτεχνίας του παραλόγου, ο άνθρωπος είναι μια μεμονωμένη ύπαρξη ριγμένη σε ένα αφιλόξενο σύμπαν.

Η *λογοτεχνία του φανταστικού*, αν και προϋπήρχε, γνώρισε κατά τον 20ό αιώνα σημαντική ανάπτυξη με τα έργα των Χάξλεϊ, Ασίμοφ και Κλαρκ. Σε αυτή την κατηγορία μπορούν να ενταχθούν και

ορισμένα έργα του Όργουελ, που μίλησε για το μέλλον υπογραμμίζοντας τους κινδύνους ελέγχου της σκέψης.

Ο μαγικός ρεαλισμός είναι όρος ο οποίος επινοήθηκε για να περιγράψει μια μορφή πεζογραφήματος που συνδυάζει ρεαλιστικές περιγραφές με έντονα φανταστικά ή μυθικά στοιχεία. Κύριοι εκπρόσωποί του ο Μπόρχες, ο Μαρκές (Νόμπελ 1982) και η Αλιέντε.

Τέλος στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα αναπτύχθηκε η πεζογραφία, που αφορούσε ομάδες οι οποίες είχαν βιώσει ή βίωναν τον κοινωνικό αποκλεισμό. Η κοινωνική θέση των γυναικών απασχόλησε έργα των ντε Μποβουάρ, Ντιράς και Γιουρσενάρ. Η θέση των Αφροαμερικανών στην κοινωνία των ΗΠΑ ήταν, επίσης, ζήτημα που έθιξαν

κυρίως Αφροαμερικανοί λογοτέχνες ανάμεσα στους οποίους ξεχώρισε η μυθιστοριογράφος Τόνι Μόρισον, η πρώτη μαύρη γυναίκα που έλαβε το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας (1993). Παράλληλα, σημαντικά μυθιστορήματα με αναφορές στο απαρτχάιντ έδωσε η λευκή Νοτιοαφρικανή Γκόρτιμερ (Νόμπελ 1991).

3. Αλμπέρ Καμί: ο άνθρωπος ζει σ' έναν παράλογο κόσμο

[...] μέσα σ' ένα σύμπαν στερημένο από ψευδαισθήσεις και φώτα, ο άνθρωπος νιώθει ξένος. Σ' αυτή την εξορία [...] δεν υπάρχει βοήθεια. Αυτή η απόσταση του ανθρώπου από τη ζωή του [...] αποτελεί κυριολεκτικά το συναίσθημα του παραλόγου.

← Α. Καμί, *Ο μύθος του Σίσυφου*.
Δοκίμιο πάνω στο παράλογο, μτφρ.
Β. Χατζηδημητρίου, Μπουκουμά-
νης, Αθήνα 1973, σ. 14.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να σχολιάσετε τα όσα λέει ο Αντρέ Μπρετόν (πηγή 1) για την αυτόματη γραφή.
2. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να διαβάσετε το μυθιστόρημα του Χεμινγκουέι *Αποχαιρετισμός στα όπλα*, να δείτε την ομώνυμη κινηματογραφική ταινία και στη συνέχεια να κάνετε σχετική παρουσίαση στην τάξη σας.

ΕΝΟΤΗΤΑ 64

Τα Γράμματα στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα

Η περίοδος 1900-1922 Οι κοινωνικοπολιτικές και ιδεολογικές εξελίξεις των αρχών του 20ού αιώνα γέννησαν το «ιδεολογικό μυθιστόρημα». Λογοτέχνες όπως οι Κωνσταντίνος Χατζόπουλος, Κωνσταντίνος Θεοτόκης και Δημοσθένης Βουτυράς έχοντας υιοθετήσει σοσιαλιστικές ιδέες ασχολήθηκαν με κοινωνικά θέματα. Παράλληλα, δημιουργοί όπως ο Περικλής Γιαννόπουλος, ο Ίων Δραγούμης και η Πηνελόπη Δέλτα μίλησαν για τους αγώνες του ελληνισμού.

Στην ποίηση, ο Άγγελος Σικελιανός υιοθετώντας την παλαμική αντίληψη για την ενότητα του

ελληνικού παρελθόντος με το παρόν, μίλησε στο πλούσιο ποιητικό και θεατρικό του έργο για την αρχαία Ελλάδα επιχειρώντας την αναβίωση των αρχαίων Δελφικών Εορτών.

Παράλληλα, εκδηλώνονταν και κάποιες προσπάθειες ανανέωσης της ελληνικής ποίησης που αντλούσαν κυρίως από τον γαλλικό συμβολισμό και εκφράστηκαν στα έργα των Α. Μελαχρινού, Κ. Βάρναλη, Μ. Αυγέρη και Ν. Λαπαθιώτη.

Ακριβώς τη στιγμή που ο Κωστής Παλαμάς ολοκλήρωνε, ουσιαστικά, το έργο του, ο Κωνσταντίνος Καβάφης έφτανε στην ωριμότητά του ως ποιητής. Στον αντίποδα όχι μόνο της παλαμικής αλλά και ολόκληρης της ελληνικής ποίησης της εποχής ο Καβάφης κατέληξε, αναζητώντας νέους

ποιητικούς δρόμους στη διαμόρφωση ενός εντελώς προσωπικού ύφους που διακρίνεται για τη λιτότητα, τη λεπτή ειρωνική διάθεση και την παραδοχή ότι οι αξίες είναι πάντα σχετικές. Όλα αυτά κάνουν πολλούς να πιστεύουν ότι ο Καβάφης υπήρξε ο κορυφαίος Έλληνας ποιητής κι ένας από τους σημαντικότερους της ανθρωπότητας για τον 20ό αιώνα.

1. Κωνσταντίνος Καβάφης, ένας σύγχρονος ποιητής

Αντίθετα απ' τον πληθωρικό και πολύπλευρο Παλαμά, τον «ποιητή του καιρού του και του γένους του», ο απομονωμένος έξω απ' τον ελληνικό χώρο και αφοσιωμένος σχεδόν μόνο στην ποίηση και στην ανάγνωση της ιστορίας Καβάφης,

ο εκλεκτικός και ιδιόρρυθμος, στα-
θηκε πιο πολύ ποιητής του δικού
μας παρόντος και του ελληνιστικού
παρελθόντος. [...] πέρα απ' τους
οποιοσδήποτε δεσμούς με την
εποχή του, περιέχει τόσα στοιχεία
σύγχρονα και βρίσκεται τόσο κοντά
στην ψυχολογία του μεταπολεμικού
ανθρώπου, ώστε δικαιολογημένα
να θεωρείται σήμερα ο «υπ' αριθμό
ένα» πρόδρομος της νεότερης
ποίησης. Και δεν είναι μονάχα το
σπάσιμο της παραδοσιακής
μορφής ό,τι του δίνει τον τίτλο του
προδρόμου, ούτε η επίδραση που
άσκησε κι εξακολουθεί να ασκεί.
Εκτός απ' τα εξωτερικά γνωρίσμα-
τα, έχει και βαθύτερες συγγένειες με
τη σύγχρονη ποίηση.

Κ. Στεργιόπουλος (επιμ.), *Η ελληνική ποίηση*, Σοκόλης, Αθήνα 1990, τόμ. 3ος σ. 197.

1. Κωνσταντίνος Καβάφης

Η λογοτεχνία του Μεσοπολέμου
Οι προσπάθειες ανανέωσης της
ποίησης συνεχίστηκαν και στη
δεκαετία του 1920. Ξεχώρισε ο
Κώστας Καρυωτάκης που στράφη-
κε κατά της συμβατικότητας αλλά
οδηγήθηκε σε αδιέξοδο και τελικά
αυτοκτόνησε (1928).

Ένα χρόνο μετά την αυτοκτονία του Καρυωτάκη δημοσιεύθηκε από τον νεαρό τότε Γιώργο Θεοτοκά το βιβλίο *Ελεύθερο πνεύμα*, ένα κείμενο – μανιφέστο που ασκούσε αυστηρή, σχεδόν απορριπτική, κριτική σε όλη την προγενέστερη ελληνική λογοτεχνία και ζητούσε τον αναπροσανατολισμό προς την Ευρώπη. Ήταν ένα έργο που έμελλε να σημαδέψει την ελληνική λογοτεχνία, η οποία μετά την ήττα στη Μικρά Ασία και την οριστική κατάρρευση της Μεγάλης Ιδέας αναζητούσε ένα νέο όραμα.

Στην ατμόσφαιρα αυτή δημοσιεύθηκε, το 1931, η συλλογή *Στροφή* του Γιώργου Σεφέρη. Ποιητής αδρός και λιτός αφομοίωσε γόνιμα τους ποιητικούς τρόπους των Έλιοτ και Πάουντ αρχίζοντας να δημιουργεί δικό του ποιητικό

σύμπαν. Παράλληλα, έκαναν την εμφάνισή τους ο Ανδρέας Εμπειρικός (Υψικάμινος) και ο Νίκος Εγγονόπουλος (Μπολιβάρ), πρώτοι εκφραστές του υπερρεαλισμού στην Ελλάδα, ο Οδυσσέας Ελύτης (Προσανατολισμοί), ο Γιάννης Ρίτσος (Επιτάφιος), ο Νικηφόρος Βρεττάκος, ο Νικόλας Ράντος και ο Γιώργος Σαραντάρης.

2. Λογοτέχνες της γενιάς του '30.

2. Η γενιά του '30: σε αναζήτηση της ελληνικότητας

Μέχρι το 1922 το κύριο ζήτημα για το ελληνικό έθνος ήταν πρόβλημα ενότητας και συνέχειας [...], ενώ από το 1923 το ζήτημα μετασχηματίζεται σε πρόβλημα διαφοράς (ελληνικότητα): πώς δηλαδή θα ξεχωρίσουμε από τα άλλα έθνη και πώς θα προβληθεί η ελληνική ιδιαιτερότητα. Συγγραφείς, όπως ο Σεφέρης και ο Θεοτοκάς, προσπάθησαν να αντιπαραθέσουν τον «ελληνικό ελληνισμό» στον «ευρωπαϊκό ελληνισμό» και να τονίσουν το στρατηγικό του ρόλο στο δυτικό πολιτισμό. Ο Θεοτοκάς μάλιστα οραματιζόταν ένα νέο ξύπνημα του ελληνισμού ως μελλοντικού καθοδηγητή της Ευρώπης.

Δ.Τζιόβας, *Οι μεταμορφώσεις του εθνισμού και το ιδεολόγημα της ελληνικότητας στο μεσοπόλεμο*, Οδυσσέας, Αθήνα 1989, σ. 51-52.

Οι νέοι αυτοί δημιουργοί καθιερώθηκε να αποκαλούνται γενιά του '30 και ήταν εκείνοι που ανανέωσαν ουσιαστικά την ελληνική ποίηση εγκαταλείποντας το μέτρο, την ομοιοκαταληξία και αδιαφορώντας για τη λογική αλληλουχία του ποιήματος· την ίδια στιγμή υιοθετούσαν τον ελεύθερο στίχο και το λεξιλόγιο της καθημερινής ομιλίας.

Παράλληλα, ιδιαίτερη ανάπτυξη γνώρισε το μυθιστόρημα. Ο Θεοτοκάς με την *Αργώ* άνοιξε κι αυτή τη φορά τον δρόμο. Ακολούθησαν οι Μ. Καραγάτσης, Θ. Πετσάλης και Α. Τερζάκης. Άλλοι, όπως

οι Γ. Μπεράτης, Γ. Σκαρίμπας και Μέλπω Αξιώτη, στράφηκαν σε πιο ριζοσπαστικές αναζητήσεις. Την ίδια εποχή στη Θεσσαλονίκη λογοτέχνες όπως οι Στέλιος Ξεφλούδας, Γιώργος Δέλιος και Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης επιχειρούσαν να αφομοιώσουν κατακτήσεις του ευρωπαϊκού μοντερνισμού όπως ο εσωτερικός μονόλογος. Συγχρόνως η ιστορία σημάδεψε το έργο των συγγραφέων που καταπιάστηκαν με τη λογοτεχνική μετάπλαση της εμπειρίας του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου και του μικρασιατικού πολέμου, όπως ο Στρατής Μυριβήλης (*Η ζωή εν τάφω*), ο Στρατής Δούκας (*Η ιστορία ενός αιχμαλώτου*) και ο Ηλίας Βενέζης (*Το Νούμερο 31328*). Εντελώς ιδιόμορφη περίπτωση λογοτέχνη, ο Νίκος Καζαντζάκης ταλαντεύτηκε

ανάμεσα σε διάφορα φιλοσοφικά πιστεύω, ιδεολογίες και θρησκείες παρουσίασε προπολεμικά το ποιητικό έργο *Οδύσσεια*, για να δώσει αργά, τις δεκαετίες του '40 και του '50, τα σημαντικότερα έργα του.

3. Οδυσσέας Ελύτης.

4. Γιάννης Ρίτσος.

5. Γιώργος Σεφέρης.

Τρεις κορυφαίοι Νεοέλληνες
λογοτέχνες.

3. Η ποίηση του Μανόλη Αναγνωστάκη

**Η πολιτική ποίηση του Αναγνω-
στάκη αλλά και των άλλων ποιητών
που συγκαταλέγονται στο ρεύμα
αυτό, του Άρη Αλεξάνδρου, του
Πάνου Θασίτη, του Κλείτου Κύρου,
του Τίτου Πατρίκιου, έδωσε το
μεγαλύτερο δυνατό εύρος και
βάθος στη σχέση της πολιτικής με
την ποίηση· απομακρυνόμενη από
την κοινώς λεγόμενη στράτευση,
κατάφερε να συνδέσει την πολιτική
εμπειρία [...] με την ερωτική και την
υπαρξιακή αγωνία αλλά και τα
ερωτηματικά για την ίδια τη φύση
και το σκοπό της ποίησης.**

← Β. Αποστολίδου, «Μεταπολεμική λογοτεχνία, 1949-1974», *Ιστορία του νέου ελληνισμού*, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, τόμ. 9ος, σ. 205-206.

Η μεταπολεμική λογοτεχνία Οι Σεφέρης Ρίτσος και Ελύτης δημιουργοί γνωστοί προπολεμικά, έδωσαν τα πιο ώριμα δείγματα του έργου τους μετά τον πόλεμο. Ο Γ. Σεφέρης (Νόμπελ 1963) δέχτηκε επιρροές τόσο από τον συμβολισμό (*Στροφή*) όσο και από τον υπερρεαλισμό (*Ημερολόγιο καταστρώματος Β'*). Ο Γ. Ρίτσος (Βραβείο Λένιν 1977), στρατευμένος στις ιδέες του κομμουνισμού, μίλησε μέσα από την ποίησή του (*Ρωμιοσύνη*, *Επιτάφιος*) για τον λαό και την ιστορία του. Ο Οδ. Ελύτης

(Νόμπελ 1979), επηρεασμένος από τον υπερρεαλισμό, αναφέρθηκε τόσο στα ιστορικά βιώματα του ελληνισμού (*Άξιον Εστί*) όσο και στην αναζήτηση του ωραίου και του έρωτα (*Μαρίνα των βράχων*).

Η πρώτη μεταπολεμική γενιά ποιητών (Άρης Αλεξάνδρου, Μανόλης Αναγνωστάκης, Νάνος Βαλαωρίτης, Έκτωρ Κακναβάτος, Μιχάλης Κατσαρός, Κλείτος Κύρου, Τάσος Λειβαδίτης, Τίτος Πατρίκιος, Μίλτος Σαχτούρης, Τάκης Σινόπουλος κ.ά.) έγραψε βαθιά επηρεασμένη από τα βιώματα της περιόδου 1940-1949. Στην ίδια ατμόσφαιρα κινήθηκαν και οι πεζογράφοι της (Στ. Τσίρκας, Μ. Αλεξανδρόπουλος, Ά. Αλεξάνδρου, Ν. Κάσδαγλης, Αλ. Κοτζιάς, Σπ. Πλασκοβίτης, Α. Φραγκιάς, Δ. Χατζής).

Η δεύτερη μεταπολεμική γενιά ποιητών (Ντίνος Χριστιανόπουλος, Κική Δημουλά, Νίκος Αλέξης Ασλάνογλου, Βύρων Λεοντάρης, Μάριος Μακρίδης, Σπύρος Τσακνιάς, Στέφανος Ροζάνης, Ανέστης Ευαγγέλου, Β. Καραβίτης κ.λ.) στράφηκε περισσότερο στον εσωτερικό κόσμο, δίχως ωστόσο, να εγκαταλείψει εντελώς τις πολιτικές αναφορές. Η στροφή αυτή οδήγησε ορισμένους δημιουργούς σε πιο ατομικές αναζητήσεις στις οποίες δέσποσε η υπαρξιακή και μεταφυσική αγωνία (Κ. Δημουλά). Οι πεζογράφοι (Μ. Κουμανταρέας, Γ. Ιωάννου, Θ. Βαλτινός, Χρ. Μηλιώνης, Ηλ. Χ. Παπαδημητρακόπουλος, Π. Αμπατζόγλου, Β. Βασιλικός) πρόσθεσαν στα κοινωνικοπολιτικά θέματα την ενασχόληση με

καταστάσεις της ιδιωτικής ζωής υιοθετώντας τόνο εξομολογητικό.

Η ποιητική γενιά του '70 (Λευτέρης Πούλιος, Βασίλης Στεριάδης Γιάννης Κοντός, Μαρία Λαϊνά, κ.ά.) ωρίμασε στα χρόνια της δικτατορίας και εξέφρασε μια απορριπτική διάθεση απέναντι σε κάθε μορφής εξουσία.

Κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες του 20ού αιώνα εκδηλώθηκαν στο πλαίσιο της ελληνικής πεζογραφίας ποικίλες αναζητήσεις. Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες ήταν εκείνη που, τοποθετώντας την πλοκή σε περιοχές που άλλοτε υπήρχε έντονη ελληνική παρουσία (Μ. Ασία, Αίγυπτος κ.ά.), επιδίωξε να ορίσει το ελληνικό μέσα από την αλληλεπίδρασή του με το αλλοεθνές και το αλλόθρησκο. Το αποτέλεσμα ήταν ένα νέου τύπου ιστορικό

**μυθιστόρημα, με κύριους εκπρο-
σώπους τους Ν. Θέμελη, Ρ. Γαλανά-
κη, Αλ. Πανσέληνο, Σ. Τριαντάφυλ-
λου, Θ. Γρηγοριάδη και Μ. Δούκα.**

**ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ
ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...**

Η νεοελληνική λογοτεχνία στο Διαδίκτυο

**Επισκεφτείτε τον ηλεκτρονικό
κόμβο του Σπουδαστηρίου Νέου
Ελληνισμού (www.snhell.gr), όπου
υπάρχουν πλούσιες αναφορές
στο έργο των περισσότερων
Νεοελλήνων λογοτεχνών.**

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Διαθεματική δραστηριότητα:**
Αφού μελετήσετε τα ποιήματα του Κ. Καβάφη που υπάρχουν στο βιβλίο των Κειμένων Νεοελληνικής Λογοτεχνίας της τάξης σας, να αναζητήσετε στοιχεία τους που να τεκμηριώνουν την εκτίμηση του Κ. Στεργιόπουλου (πηγή 1) ότι ο Κ. Καβάφης πρέπει να θεωρηθεί «“υπ’ αριθμό ένα” πρόδρομος της νεότερης ποίησης».
- 2. Αφού μελετήσετε την πηγή 2, να παρουσιάσετε και να σχολιάσετε τις κύριες ιδεολογικές επιδιώξεις της γενιάς του '30.**
- 3. Ποια επίδραση άσκησαν οι εξελίξεις της περιόδου 1940-1949 στο έργο των ποιητών της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς;**

ΕΝΟΤΗΤΑ 65

Οι Τέχνες στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα

Η ζωγραφική στις αρχές του 20ού αιώνα βρισκόταν, ακόμη, υπό την επιρροή της σχολής του Μονάχου με κύριο εκπρόσωπο τον Γ. Ιακωβίδη.

Σχεδόν παράλληλα, όμως άρχισε η βαθμιαία εισαγωγή και στην Ελλάδα νέων καλλιτεχνικών προτύπων. Οι Κωνσταντίνος Παρθένης (1878-1967), Κωνσταντίνος Μαλέας (1879-1928) και Γιώργος Μπουζιάνης (1885-1959), οι θεωρούμενοι τρεις «πατέρες» της ελληνικής τέχνης του 20ού αιώνα, θα υπερβούν την απλή αποτύπωση της οπτικής πραγματικότητας. Δίχως να απορρίψουν την έως τότε

ζωγραφική παράδοση, θα ακολουθήσουν, επηρεασμένοι από τον ιμπρεσιονισμό, σύγχρονους εκφραστικούς δρόμους δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στο φως δείχνοντας ενδιαφέρον για το τοπίο και χρησιμοποιώντας το χρώμα με λιτότητα.

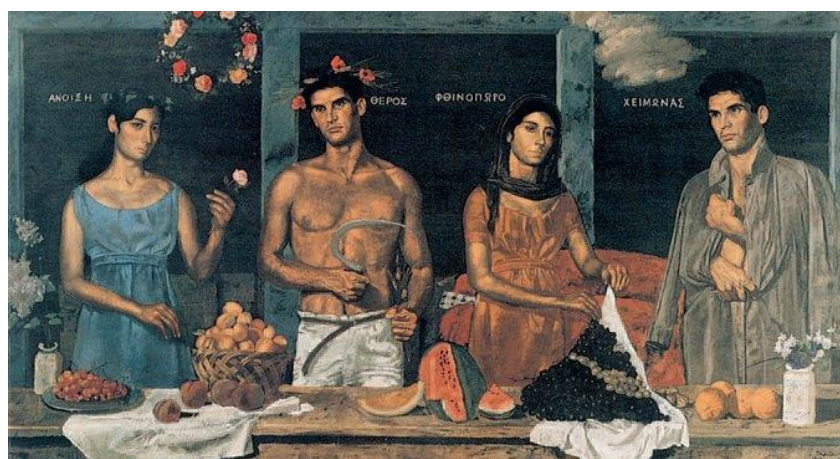
**1. Κωνσταντίνος Παρθένης,
Το λιμάνι της Καλαμάτας, 1911.**

Περίπου την ίδια εποχή, η ήττα στη Μικρά Ασία, η κατάρρευση της Μεγάλης Ιδέας και οι συζητήσεις που ακολούθησαν αναφορικά με τη θέση και τον ρόλο του ελληνισμού

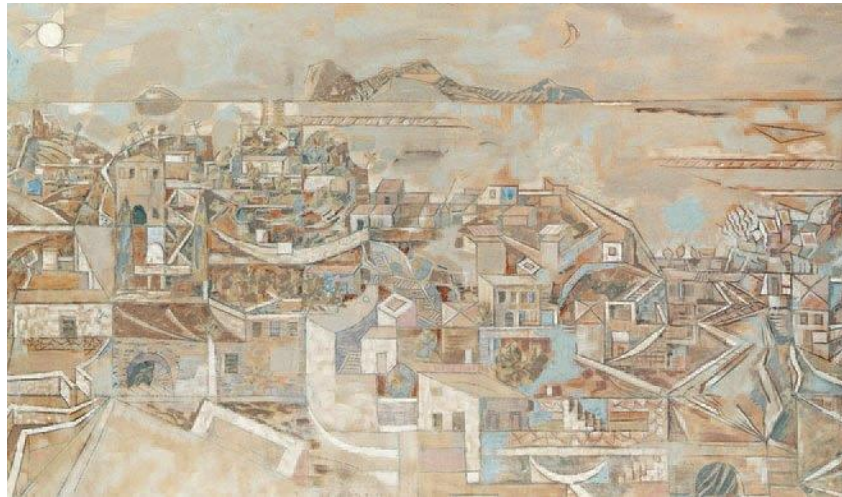
έστρεψαν ορισμένους καλλιτέχνες στη βυζαντινή ζωγραφική παράδοση. Κύριος εκφραστής αυτής της κίνησης υπήρξε ο Φώτης Κόντογλου (1899-1965), που υποστήριξε την επιστροφή στη βυζαντινή ελληνικότητα και την εγκατάλειψη της δυτικής τέχνης. Γύρω του σχηματίστηκε ένας μικρός κύκλος μαθητών, οι οποίοι επέκτειναν τις αναζητήσεις του και σε άλλες μορφές λαϊκής ζωγραφικής (το έργο του αυτοδίδακτου ζωγράφου Θεόφιλου) και λαϊκής τέχνης (Καραγκιόζης). Σημαντικότερος ανάμεσά τους υπήρξε ο Γιάννης Τσαρούχης (1910-1989).

Σχεδόν παράλληλα, αν και με διαφορετικές αναζητήσεις δημιούργησαν ο Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας (1906-1994), κύριος εκπρόσωπος του κυβισμού

στην Ελλάδα, ο Σπύρος Βασιλείου (1903-1985), ο Νίκος Εγγονόπουλος (1910-1985), από τους χαρακτηριστικότερους εκπροσώπους του υπερρεαλισμού στην ελληνική ζωγραφική, και ο Γιάννης Μόραλης (1916), εισηγητής μιας ζωγραφικής λιτής που εστιάζεται στην απόδοση της ανθρώπινης μορφής.

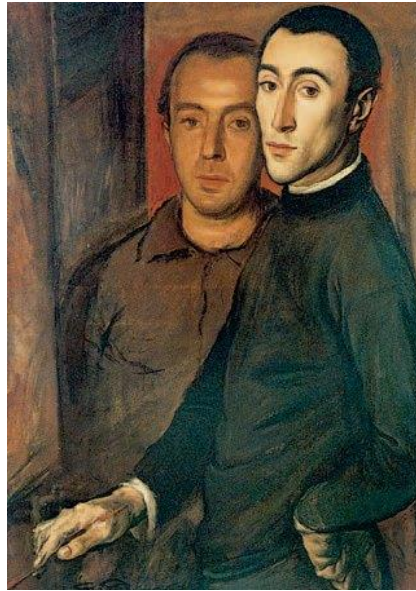
2. Γιάννης Τσαρούχης,
Οι τέσσερις εποχές 1968-1969.

**3. Νίκος Χατζηκυριάκος–Γκίκας,
Ανατολή στην Ύδρα, 1948-1976.**

**4. Νίκος Εγγονόπουλος,
Εμφύλιος πόλεμος, 1948.**

**5. Γιάννης Μόραλης,
Αυτοπροσωπογραφία με τον
ζωγράφο Νίκο Νικολάου, 1937.**

**Λίγο μεταγενέστεροι, ο Γιάννης Γαΐτης(1923-1984) με τα χαρακτη-
ριστικά «ανθρωπάκια»του θα μιλή-
σει για τον σύγχρονο δίχως πρό-
σωπο άνθρωπο, ο Παναγιώτης
Τέτσης (1925) θα δώσει έμφαση στο
χρώμα, ο Βλάσης Κανιάρης (1928)
θα προχωρήσει σε μια κριτική
αντιμετώπιση της κοινωνικής
πραγματικότητας.**

6. Γιάννης Γαΐτης, Πατινέρ, 1980.

Οι αναζητήσεις θα συνεχιστούν με το έργο των Πάρι Πρέκα (1926-1999), Δημοσθένη Κοκκινίδη (1929), Νίκου Κεσσανλή (1930-2004), Κώστα Τσόκλη (1930), Χρύσας (1933), Δημήτρη Μυταρά (1934), Αλέκου Φασιανού (1935), Γιάννη Κουνέλλη (1936), Λουκά Σαμαρά (1936), Αλέξη Ακριθάκη (1939-1994), Γιάννη Ψυχοπαίδη (1945) κ.ά.

7. Πάρις Πρέκας, Τάνκερ II, 1984.

8. Κώστας Τσόκλης, Θάλασσα, 1991.

**9. Νίκος Κεσσανλής,
Χωρίς τίτλο, 2000.**

Η μουσική στην Ελλάδα του 20ού αιώνα χαρακτηρίστηκε από διάφορες απόπειρες ανανέωσης των μουσικών μορφών. Οι ανακατατάξεις των αρχών του 20ού αιώνα σε συνδυασμό με την αναζωπύρωση της συζήτησης για το νόημα και τη μοίρα του ελληνισμού έκαναν ορισμένους συνθέτες να επιδιώξουν τη δημιουργία μιας ελληνικής εθνικής μουσικής σχολής. Κύριοι εκφραστές αυτής της προσπάθειας ήταν ο Γεώργιος Λαμπελέτ και ο Μανόλης Καλομοίρης, που με τα έργα τους θέλησαν να αναπλάσουν τα δημοτικά μουσικά μοτίβα αναβιώνοντας πολλά στοιχεία της ελληνικής μουσικής παράδοσης. Παράλληλα, οι Δημήτρης Μητρόπουλος και Νίκος Σκαλκώτας επηρεάστηκαν από τις σύγχρονες διεθνείς τάσεις και επιχείρησαν να

εκφραστούν με πρωτοποριακά μουσικά σχήματα επηρεασμένα από τον υπερρεαλισμό.

Ευρύτερα, πάντως, επικρατούσαν είτε η δημοτική μουσική, κυρίως στην ύπαιθρο, είτε τα εξελληνισμένα ελαφρά ευρωπαϊκά και αμερικανικά τραγούδια (τραγούδια του Αττίκ). Επιπλέον, μετά το 1922 άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους, κυρίως σε κύκλους του κοινωνικού περιθωρίου, τα πρώτα *ρεμπέτικα τραγούδια*, που είχαν φέρει μαζί τους οι Μικρασιάτες πρόσφυγες και τα οποία μιλούσαν για θέματα της καθημερινής λαϊκής ζωής.

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, το λαϊκό τραγούδι, με κορυφαίες μορφές τον συνθέτη Βασίλη Τσιτσάνη και τον τραγουδιστή Στέλιο Καζαντζίδη, κυριάρχησε. Νεότεροι συνθέτες στράφηκαν

προς τη μουσική παράδοση και άντλησαν από αυτή διάφορα στοιχεία (Διονύσης Σαββόπουλος), ενώ, παράλληλα, το ρεμπέτικο άρχισε να απενοχοποιείται και να συγκεντρώνει το ενδιαφέρον των συνθετών. Το μπουζούκι, όργανο-σύμβολο της λαϊκής μουσικής, έγινε αποδεκτό. Κύριοι πρωταγωνιστές αυτών των αλλαγών υπήρξαν ο Μάνος Χατζιδάκις και ο Μίκης Θεοδωράκης. Ιδιαίτερα λυρικός και ρομαντικός ο πρώτος, περισσότερο επικός και με έντονο κοινωνικό προβληματισμό ο δεύτερος, καθόρισαν τη μορφή της σύγχρονης ελληνικής μουσικής. Δίπλα τους ιδιαίτερη ήταν και η συμβουλή του Σταύρου Ξαρχάκου. Παράλληλα, στη λεγόμενη λόγια μουσική ξεχώρισαν οι συνθέτες Ιάννης Ξενάκης και Γιάννης Χρήστου, που με

τα πρωτοποριακά έργα τους κατατάσσονται στις σημαντικότερες μορφές της παγκόσμιας μουσικής του 20ού αιώνα. Μετά την πτώση της δικτατορίας γνώρισε ιδιαίτερη διάδοση το πολιτικό τραγούδι, κυρίως μέσα από τις συνθέσεις των Μίκη Θεοδωράκη, Μάνου Λοΐζου και Γιάννη Μαρκόπουλου και τις φωνές του Γρηγόρη Μπιθικώτση και του Νίκου Ξυλούρη. Στα χρόνια, ωστόσο, που ακολούθησαν επικράτησε η τάση παραγωγής τραγουδιών άμεσης κατανάλωσης. Αυτό, βέβαια, δεν εμπόδισε την παράλληλη εμφάνιση νέων, ιδιαίτερα αξιόλογων συνθετών και τραγουδιστών.

Ο κινηματογράφος στην Ελλάδα διαδόθηκε ουσιαστικά στα χρόνια του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου. Αμέσως μετά ακολούθησαν ταινίες

επηρεασμένες από τον ιταλικό νεορεαλισμό που μιλούσαν με ευαισθησία για κοινωνικά θέματα (Γ. Γρηγορίου, *Πικρό ψωμί*, Στ. Τατατσόπουλος, *Μαύρη γη*, Γκρεγκ Τάλας, *Ξυπόλυτο τάγμα*). Παράλληλα μ' έναν κινηματογράφο υψηλής ποιότητας, με κύριους εκπροσώπους τον Ν. Κούνδουρο (*Μαγική πόλη*, *Δράκος*) και τον Μ. Κακογιάννη (*Στέλλα*, *Ηλέκτρα*, *Ζορμπάς*), αναπτύχθηκε και ο εμπορικός κινηματογράφος.

Γύρω στα τέλη της δεκαετίας του 1960 έκανε τα πρώτα βήματά του ο νέος ελληνικός κινηματογράφος, με κύριο εκπρόσωπο τον Θόδωρο Αγγελόπουλο. Από τους σημαντικότερους σκηνοθέτες του 20ού αιώνα παγκοσμίως, ο Αγγελόπουλος μίλησε για την ελληνική ιστορία (*Μέρες του '36*, *Θίασος*, *Κυνηγοί*),

αλλά και για τον άνθρωπο του τέλους του 20ού αιώνα (*Το βλέμμα του Οδυσσέα, Το λιβάδι που δακρύζει*).

Σκηνοθέτες με σημαντικό έργο είναι, επίσης οι Παντελής Βούλγαρης (*Χάπι ντέι, Πέτρινα χρόνια, Νύφες*), Κώστας Φέρρης (*Ρεμπέτικο*), Παύλος Τάσσιος (*Βαρύ πεπόνι, Παραγγελιά*), Νίκος Περράκης (*Λούφα και παραλλαγή*) και από τους νεότερους οι Περικλής Χούρσογλου, Σωτήρης Γκορίτσας, Αντώνης Κόκκινος και Κωνσταντίνος Γιάνναρης.

Νεοελληνική ιστορία και νεοελληνικός κινηματογράφος

Στο πλαίσιο των «εκκρεμοτήτων με την ιστορία», η ταινία που θέτει με εντελώς νέο τρόπο το πρόβλημα

[...] είναι *Ο Θίασος* (1974) του Θόδωρου Αγγελόπουλου. [...] Το «συμπέρασμα» που προκύπτει μετά την παρακολούθηση της ταινίας, [...] δεν είναι η συνέχεια ή η ασυνέχεια στην τραγική μοίρα ενός λαού, οι «αστείρευτες δυνάμεις» που συντελούν στην επιβίωση αλλά ο νέος, ριζοσπαστικός και απρόβλεπτος τρόπος αναστοχασμού πάνω στην ιστορία. [...] Ο διάλογος με την ιστορία αποτέλεσε το θέμα μιας σειράς ταινιών σε όλη την περίοδο από το 1974 μέχρι το 2000.

Φ. Λαμπρινός «Ελληνικός κινηματογράφος», *Ιστορία του νέου ελληνισμού*, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, τόμ. 10ος σ. 204-206.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να σχολιάσετε το έργο του Κ. Παρθένη *Το λιμάνι της Καλαμάτας* (εικόνα 1).
2. Να περιγράψετε το έργο του Ν. Εγγονόπουλου *Εμφύλιος πόλεμος* (εικόνα 4).

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι τον 20ό αιώνα...

- ✓ σημειώθηκαν θεαματικές επιστημονικές και τεχνολογικές πρόοδοι
- ✓ ο μοντερνισμός επιδίωξε την ανανέωση της καλλιτεχνικής δημιουργίας
- ✓ τα περισσότερα από τα ρεύματα του μοντερνισμού βρήκαν απήχηση και στην Ελλάδα.

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αλιβιζάτος Ν., *Οι πολιτικοί θεσμοί σε κρίση 1922-1974*, Θεμέλιο, Αθήνα 1983.

Βεργόπουλος Κ., *Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα*, Εξάντας, Αθήνα 1975.

Βερέμης Θ. & Κρεμμυδάς Β., *Ο σύγχρονος κόσμος*, Γνώση, Αθήνα 1985.

Berstein S. & Milza P., *Ιστορία της Ευρώπης*, τόμοι 3, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997.

Braudel F., *Μεσόγειος*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1993.

Burns E.M., *Ευρωπαϊκή ιστορία*, τόμοι 2, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1984.

Γιανουλόπουλος Γ., *Ο μεταπολεμικός κόσμος (1945-1963)*, Παπαζήσης, Αθήνα 1992.

Γιανουλόπουλος Γ., «Η ευγενής μας τύφλωσις...», εξωτερική πολιτική και «εθνικά θέματα» από την ήττα του 1897 έως τη Μικρασιατική Καταστροφή, Βιβλιόραμα, Αθήνα 1999.

Dakin D., Ο αγώνας των Ελλήνων για την ανεξαρτησία 1821-1833, Αθήνα 1983.

Dakin D., Η ενοποίηση της Ελλάδας, 1770-1923, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1989.

Δερτιλής Γ., Ιστορία του ελληνικού κράτους, 1830-1920, τόμοι 2, Εστία, Αθήνα 2005.

Δημάκης Ι. Δ., Η πολιτειακή μεταβολή του 1843 και το ζήτημα των αυτοχθόνων και των ετεροχθόνων, Θεμέλιο, Αθήνα 1991.

Δημαράς Κ.Θ., Νεοελληνικός Διαφωτισμός, Ερμής, Αθήνα 1977.

Δημαράς Κ.Θ., Ελληνικός Ρομαντισμός, Ερμής, Αθήνα 1982.

**Εκδοτική Αθηνών (συλλογικό),
Ιστορία του ελληνικού έθνους,
Αθήνα 1986-2000.**

**Κιτρομηλίδης Π., Νεοελληνικός
διαφωτισμός, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1996.**

**Κρεμμυδάς Β., Εισαγωγή στην
ιστορία της νεοελληνικής
κοινωνίας, Εξάντας, Αθήνα 1988.**

**Κρεμμυδάς Β., Εισαγωγή στην
οικονομική ιστορία της Ευρώπης,
Γνώση, Αθήνα 1991.**

**Λιάκος Α., Η ιταλική ενοποίηση και
η Μεγάλη Ιδέα, Θεμέλιο,
Αθήνα 1985.**

**Λιάκος Α., Εργασία και πολιτική
στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου,
ΙΕΠΕΤΕ, Αθήνα 1993.**

**Μαργαρίτης Γ., Ιστορία του ελληνι-
κού εμφύλιου πολέμου, τόμοι 2,
Βιβλιόραμα, Αθήνα 2001.**

**Μαυρογορδάτος Γ.Θ. & Χατζηιω-
σήφ Χρ. (επιμ.), Βενιζελισμός και**

αστικός εκσυγχρονισμός, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ρέθυμνο 1988.

Μουζέλης Ν., Κοινοβουλευτισμός και εκβιομηχάνιση στην ημιπεριφέρεια, Θεμέλιο, Αθήνα 1987.

Mazower M., Στην Ελλάδα του Χίτλερ. Η εμπειρία της κατοχής, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1995.

Mazower M., Σκοτεινή ήπειρος. Ο ευρωπαϊκός εικοστός αιώνας, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2001.

Μαζάουερ Μ., Τα Βαλκάνια, Πατάκης, Αθήνα 2002.

Meynaud., Οι πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα, τόμοι 2, Σαββάλας, Αθήνα 2002.

Νικολακόπουλος Ηλ., Η καχεκτική δημοκρατία, Πατάκης, Αθήνα 2001.

Petrooulos J., Πολιτική και συγκρότηση κράτους στο Ελληνικό

Βασίλειο 1833-1843, τόμοι 2, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1985.

Σβολόπουλος Κ. (επιμ.), Κωνσταντίνος Καραμανλής. Αρχείο, γεγονότα και κείμενα, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1995-1997.

Σκοπετέα Έ., Το «Πρότυπο Βασίλειο» και η Μεγάλη Ιδέα, Πολύτυπο, Αθήνα 1988.

Τσουκαλάς Κ., Εξάρτηση και αναπαραγωγή. Ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα 1830-1922, Θεμέλιο, Αθήνα 1977.

Φλάισερ Χ., Στέμμα και Σβάστικά. Η Ελλάδα της κατοχής και της αντίστασης, Παπαζήσης, Αθήνα 1988.

Φυρέ Φρ. & Ρισέ Ντ., Η Γαλλική Επανάσταση, μτφρ. Η. Αθανασιάδης, Β. Μαργώνη, Εστία, Αθήνα 1997.

Χατζηιωσήφ Χ. (επιμ.), *Ιστορία της Ελλάδας του 20ού αιώνα*, Βιβλιόραμα, Αθήνα 1999.

Hobsbawm E., *Η εποχή των επαναστάσεων, 1789-1848*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1990.

Hobsbawm E., *Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1994.

Hobsbawm E., *Η εποχή των αυτοκρατοριών, 1875-1914*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2000.

Hobsbawm E., *Η εποχή των άκρων, 1914-1991*, Θεμέλιο, Αθήνα 1995.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Ανατολικό ζήτημα: Όρος που περιγράφει την πολύπλοκη πολιτική κατάσταση που δημιουργήθηκε στα Βαλκάνια και στην Εγγύς Ανατολή, κυρίως μετά τον 18ο αιώνα, ως αποτέλεσμα της παρακμής της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και του ανταγωνισμού των Δυνάμεων (Αγγλία, Ρωσία, Γαλλία, Αυστρία) για την τύχη της. Ανάλογα με την εκάστοτε εκτίμηση των συμφερόντων τους, οι Δυνάμεις άλλοτε πρόκριναν την ακεραιότητα του κράτους του σουλτάνου, άλλοτε τον διαμελισμό του και άλλοτε την απόσπαση εδαφών του.

Αναθεωρητική Βουλή: Βουλή που εκλέγεται έχοντας τη δυνατότητα να αναθεωρήσει οποιοδήποτε άρθρο

του συντάγματος, εκτός αυτών που ορίζουν τη μορφή του πολιτεύματος.

Ανεξαρτησία ή ανεξάρτητο κράτος:

Ανεξάρτητο ονομάζεται ένα κράτος όταν διαθέτει δική του κυβέρνηση η οποία αποφασίζει για όλα τα θέματα που αφορούν αυτό το κράτος.

Αυτονομία ή αυτόνομο κράτος:

Αυτόνομο ονομάζεται ένα κράτος όταν αυτοδιοικείται, δίχως, όμως, η κυβέρνησή του να αποφασίζει για όλα τα θέματα που το αφορούν. Τα αυτόνομα κράτη συνδέονται, συνήθως, στενά με μεγαλύτερα κράτη.

Γιρονδίνοι: Πολιτική ομάδα στα χρόνια της γαλλικής επανάστασης με πυρήνα αντιπροσώπους της Γιρόνδης περιοχής της Γαλλίας. Τα μέλη της με ηγέτη τον Μπρισό, υιοθετούσαν μετριοπαθείς πολιτικές θέσεις

Έθνος: Ομάδα ανθρώπων που κατοικούν, συνήθως, στην ίδια γεωγραφική περιοχή, έχουν κοινή καταγωγή, κοινή γλώσσα, κοινούς δεσμούς ιστορικής παράδοσης, πολιτισμού και κουλτούρας, καθώς και συνείδηση ότι ανήκουν σε μια κοινότητα με αυτά τα γνωρίσματα.

Επταετής πόλεμος (1756-1763):

Ένοπλη σύγκρουση με πρωταγωνιστές την Αγγλία και τη Γαλλία. Κύρια αιτία της ήταν ο αγγλογαλλικός ανταγωνισμός για τον έλεγχο των αποικιών του Καναδά και της Ινδίας. Η Γαλλία ηττήθηκε και υποχρεώθηκε να παραχωρήσει στην Αγγλία όλες τις αποικίες της στη Βόρεια Αμερική (Καναδάς τμήμα της Λουιζιάνα), τους εμπορικούς σταθμούς της στη Σενεγάλη (Δ. Αφρική) και να παραιτηθεί από κάθε αξίωση αποικιακής

εξάπλωσης στις Ινδίες. Ακόμη, η Αγγλία κέρδισε τη Φλόριντα από την Ισπανία.

Καρμπονάροι (corbonari): Μέλη μυστικής εταιρείας που ιδρύθηκε στην Ιταλία, μεταξύ 1808 και 1810, με σκοπό την απελευθέρωση της ιταλικής χερσονήσου από την αυστριακή κυριαρχία και την ανατροπή των αποφάσεων του συνεδρίου της Βιέννης. Τα νέα μέλη εντάσσονταν στην οργάνωση μετά από μια περίοδο δοκιμασίας και αφού πρώτα έδιναν αυστηρούς όρκους ότι θα διαφυλάξουν τα μυστικά της και θα υπηρετήσουν τους σκοπούς της. Κατά το πρώτο μισό του 19ου αιώνα ιδρύθηκαν στην Ευρώπη πολλές οργανώσεις καρμποναρικού τύπου. Μία από αυτές ήταν και η Φιλική Εταιρεία.

Κράτος πρόνοιας: Μορφή κράτους που επιδιώκει να εξασφαλίσει ικανοποιητικό επίπεδο ζωής σε όλους τους πολίτες με την παροχή δωρεάν υπηρεσιών υγείας, εκπαίδευσης, στέγασης κτλ. Αναπτύχθηκε στη μεταπολεμική Ευρώπη ως αποτέλεσμα αφενός της βούλησης των κρατών και αφετέρου των αγώνων των εργαζομένων.

Κυβέρνηση εθνικής ενότητας:

Κυβέρνηση από εκπροσώπους όλων των πολιτικών δυνάμεων, που δημιουργείται σε ειδικές συνθήκες (μετά από πόλεμο, δικτατορία, σοβαρή πολιτική κρίση κτλ.) για να οδηγήσει μια χώρα στη δημοκρατική ομαλότητα.

Λαϊκή δημοκρατία: Σύστημα οργάνωσης της κοινωνίας που επικράτησε στη Σοβιετική Ένωση και μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο

στις χώρες της Α. Ευρώπης. Κύρια γνωρίσματά του ήταν η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και της ιδιωτικής επιχειρηματικής δραστηριότητας, ο κρατικός έλεγχος της οικονομίας και η πολιτική κυριαρχία του κομμουνιστικού κόμματος.

Μερκαντισμός (ή εμποροκρατία):
Οικονομική πρακτική που κυριάρχησε στην Ευρώπη από τον 16ο έως και τον 18ο αιώνα και αξιολογούσε τον πλούτο μιας χώρας με κριτήριο τα αποθέματά της σε πολύτιμα μέταλλα. Για τον μερκαντισμό, η αξία των εξαγωγών έπρεπε να είναι υψηλότερη από την αξία των εισαγωγών, ώστε με το πλεόνασμα να αγοράζονται πολύτιμα μέταλλα. Για να επιτευχθεί αυτό, το κράτος παρενέβαινε δραστικά στην οικονομία επιδιώκοντας

την αύξηση των εξαγωγών και τον περιορισμό των εισαγωγών (ενίσχυση εγχώριων βιομηχανιών, επιβολή υψηλών δασμών σε κάποια εισαγόμενα προϊόντα κτλ.). Η πολιτική αυτή έθετε σοβαρούς φραγμούς στην οικονομική δραστηριότητα των αστών.

Μέσα παραγωγής: Το σύνολο των υλικών στοιχείων που είναι απαραίτητα για την παραγωγική διαδικασία (πρώτες ύλες, υλικά, ενέργεια, μηχανές, μεταφορικά μέσα κτλ.).

Μεταπολίτευση: Αλλαγή πολιτεύματος. Στη σύγχρονη ελληνική ιστορία ο όρος καθιερώθηκε να δηλώνει την πτώση της απριλιανής δικτατορίας το 1974 και την περίοδο αμέσως μετά.

Μπολσεβίκοι (από το ρωσικό μπόλσε: περισσότερο,

πλειοψηφία): Η μεγαλύτερη και πιο ριζοσπαστική μερίδα του Σοσιαλιστικού Δημοκρατικού Εργατικού Κόμματος της Ρωσίας έως το 1912. Τότε αποχώρησαν και σχημάτισαν το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρωσίας.

Ντεϊσμός: Θρησκευτική και φιλοσοφική θεωρία που γνώρισε μεγάλη διάδοση μεταξύ των μορφωμένων την εποχή του Διαφωτισμού. Κατά τον ντεϊσμό, ο θεός είναι ο δημιουργός του κόσμου, αλλά δεν ρυθμίζει την τύχη του και δεν παρεμβαίνει στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Ορεινοί: Πολιτική ομάδα στα χρόνια της γαλλικής επανάστασης αποτελούμενη από μέλη των λεσχών των Ιακωβίνων και των Κορδελιέρων που υιοθετούσε αντιμοναρχικές θέσεις και υποστήριζε τη λήψη μέτρων υπέρ των ασθενέστερων

τάξεων. Οφείλει το όνομά της στο ότι τα μέλη της κάθονταν συνήθως στα άνω (ορεινά) έδρανα της αίθουσας. Ηγέτες της ήταν οι Δαντόν, Μαρά και Ροβεσπιέρος.

Παρακράτος: Αφανής μηχανισμός με αντικομμουνιστικές ιδέες που διαμορφώθηκε στην Ελλάδα κατά τη μετεμφυλιακή εποχή, συνδεόταν με κρατικές υπηρεσίες και δρούσε στο όνομα της προστασίας του κοινωνικού καθεστώτος.

Παροικία: Κοινότητα ομοεθνών που κατοικεί σε πόλη ξένης χώρας. Οι ελληνικές παροικίες στην Ευρώπη άρχισαν να σχηματίζονται από τον 16ο αιώνα. Κατοικούνταν, κυρίως από εμπόρους και υπήρξαν κέντρα οικονομικής και πνευματικής ανάπτυξης του ελληνισμού. Οι κυριότερες βρίσκονταν στη Βιέννη, στη Βενετία, στην Οδησσό,

στην Τεργέστη, στο Λιβόρνο και (από τα μέσα του 19ου αι.) στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου.

Συνδικαλισμός: Συλλογική δραστηριότητα ανθρώπων που ασκούν το ίδιο επάγγελμα και δραστηριοποιούνται με στόχους την προάσπιση των κοινών τους συμφερόντων και την προβολή των διεκδικήσεών τους. Μορφές συνδικαλισμού είναι η ίδρυση επαγγελματικών ενώσεων (σωματείων, συνδικάτων), η συλλογική προβολή και διεκδίκηση αιτημάτων, η απεργία κτλ.

Συντακτική Βουλή: Βουλή που εκλέγεται προκειμένου να συντάξει σύνταγμα στο οποίο πρωτίστως καθορίζεται η μορφή του πολιτεύματος.

Συντεχνία: Ένωση τεχνιτών ή εμπόρων με σκοπό την προάσπιση

των επαγγελματικών συμφερόντων των μελών και την αλληλοβοήθειά τους. Οι συντεχνίες άκμασαν στη δυτική Ευρώπη από τον 11ο έως και τον 16ο αιώνα. Η γαλλική επανάσταση συνετέλεσε στην οριστική κατάργησή τους.

Σχέδιο Μάρσαλ: Πρόγραμμα οικονομικής βοήθειας που χορήγησαν οι ΗΠΑ μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο στα κράτη της Δ. Ευρώπης. Πήρε το όνομά του από τον Αμερικανό υπουργό Εξωτερικών Τζορτζ Μάρσαλ. Συνέβαλε ουσιαστικά στην οικονομική ανόρθωση της Δ. Ευρώπης, αλλά, παράλληλα, ενίσχυσε την πολιτική επιρροή των ΗΠΑ στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες.

Τρεις Κόσμοι: Στις αρχές της δεκαετίας του '50 επικράτησαν οι εξής όροι:

Πρώτος Κόσμος: οι ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης.

Δεύτερος Κόσμος: η Σοβιετική Ένωση και οι κομμουνιστικές χώρες.

Τρίτος Κόσμος: τα εκτός Ευρώπης φτωχά κράτη και οι τέως αποικίες.

Χούντα (ισπανική λέξη junta):

Στρατιωτική ή παραστρατιωτική ομάδα ή οργάνωση που καταλαμβάνει την εξουσία με πραξικόπημα και την ασκεί τυραννικά.

ΠΗΓΕΣ ΕΙΚΟΝΙΣΤΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

Ιστορία του ελληνικού έθνους
Εκδοτική Αθηνών,
Αθήνα 1977-1998.

*Εκπαιδευτική ελληνική εγκυκλοπαί-
δεια, Εκδοτική Αθηνών,*
Αθήνα 1992.

Παγκόσμια Ιστορία Time Life,
Καπόπουλος, Αθήνα 1993.

Ελληνική Τέχνη, Εκδοτική Αθηνών,
Αθήνα 1996.

Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse,
Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2001.

Η Μεγάλη Ιστορία του 20ού αιώνα,
Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2002.

Ιστορία του νέου ελληνισμού,
Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ 8ου ΤΟΜΟΥ

Μέρος Τρίτο Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 2ού ΑΙΩΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ: ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 20ό ΑΙΩΝΑ

61. Επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις στον κόσμο τον 20ό αιώνα	7
62. Τέχνες στον κόσμο τον 20ό αιώνα.....	24
63. Η ποίηση και η πεζογραφία στον κόσμο τον 20ό αιώνα.....	39

64. Τα Γράμματα στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα.....	53
65. Οι Τέχνες στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα.....	71
Ενδεικτική βιβλιογραφία	87
Γλωσσάριο.....	93
Πηγές εικονιστικού υλικού	105

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.